

res, iz hvaležnosti je bil Košček na pol pijanček. Nova zgodba!

Že davno, a prav gotovo pred dvajsetimi leti, je jel Košček hirati. Nič ga ni bolelo, pa le ni bil za nič. Kakor jesenska megla je lazil okrog oglov, dokler je mogel. Potem je legel, in zdravnik je prišel nekaterikrat k njemu. Pa ni vedel, kakšna bi bila Koščkova bolezen, ne kaj bi jo pregnalo.

No, če v Robidovju kdo zboli, pridejo ga sosedje radi malo pogledat. Tudi h Koščku so prihajali in ga popraševali in mu svetovali. Pa nobeden ni zadel prave, dokler ni prišel stari Trebanjec in dejal:

„Brinjevec ti svetujem. Če ti ta ne bo pomagal, ne bo ti nobena reč. Pa ga moraš zares piti! Tako ga pij, po malem seveda, da ga boš imel vedno v želodcu. Slušaj, jaz bi dejal, da te bo to pozdravilo!“

Bolnik je vse poskusil. Košček je zato od tega časa stavil svoje upanje v brinjevec. Za osem goldinarjev in pol ga je spil in popolnoma ozdravel. Od takrat naprej je imel pa dobro žganje vedno v čisljih. Še preveč je je čisljal, zakaj kakor sv. Agate dan spričuje, bil je že v nevarnosti, da se mu pamet zmeša. To je tudi sam spoznal, ko se je kmalu po polnoči vzbudil in do jutra ni več zatisnil očesa.

„Govorili bodo . . . Zopet ne bo miru . . . Oh, tisti posmeh . . . Pa človek nič hudega ne misli! Misli: samo za potrebo . . . pa ga je preveč! . . . Oh, Tona pa bo še manj hotela slišati o meni . . . Ali pa . . . Dobro bi ji bilo pri meni . . .“ Tako in zopet od začetka, pa od srede so se mu podile po vroči glavi misli do jutra.

Že je mislil vstati, pa sedaj, ko ni bilo treba, zaspal je še jedenkrat. In to spanje je bilo kaj vredno, saj se mu je tako prijetno sanjalo!

„Če bi prvo ženo na meh odrl in kožo na rami s seboj nosil, pa bi še drugo dobil, vidiš, to je že star pregovor“, govoril mu je v sanjah Lazar na vrtu.

„Tona pa morda misli drugače“, bal se je Košček. „Toda, glej jo, semkaj gre!“

„Koščkovi, saj niste skopi, kaj ne da mi boste dali perišče tistih-le hrušk, zrele so že“, prosila je tako milo, da ji ni bilo moči odbiti prošnje, vsaj Koščku ne.

„Kolikor jih hočeš, kolikor jih moreš nesti domov; le potresi! Pa stoj, ti si prešibka, jaz naredim bolje“, ponudil ji je mož hruške in potresel, da jih je bilo vse rumeno po tleh.

Slikal Jos. Germ.

Portret.

Lazar je kar nekam izginil, Košček pa je nabral Toni poln predpasnik hrušk. Kako hvaležno ga je pogledala! In še to sta se zmenila, da je neumno ponje hoditi, bolj bi kazalo, da se za zmeraj preseli h Koščku.

„Oče, kaj danes ne bode te vstali?“ oglasila se ta trenutek hči Lenčka pred vrati.

„Précej, précej!“ odgovori Košček, na tihem pa vzdihne: „Pa jo je pes prav sedaj prinesel!“

(Dalje.)